

בס"ד. המושך לשיחת יום ד' פ' ברכה, ז' תשרי ה'תנשא

— למשתתפים בקרן לטובת "מחנה ישראל" —

תרגום מאידית

וירדת למטה בגוף גשמי בעוה"ז
הגשמי.

והיציאה ("בצאתך") היא כדי
להשלים את שליחותו של הקב"ה
לעשות לו ית' דירה בתחתונים³² —
שזהו ענינו של "זבולון", "לשון בית
זבול .. בית מדור"³³, שעושים מכל
העולם (תחתונים) "בית זבול" ו"בית
מדור" (דירה)³⁴ להקב"ה, ע"ד מ"ש³⁵
בנוגע לבית המקדש "בנה בניתי בית
זבול לך"³⁶, ועד"ו בביהמ"ק שבכאור"א
מישראל כמ"ש³⁷ "ושכנתי בתוכם",
בתוכו לא נאמר אלא בתוכם, בתוך
כאור"א³⁸, בחלקו בעולם (וע"ז) בכל
העולם כולו.

ובכדי להשלים השליחות ד"זבולון
בצאתך" צריכים ליישכר באוהליך" —
ענין התורה³⁹, ללמוד תורה ולהתנהג

אח"כ אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א
להשלוחים שיחיו:]

ז. האמור לעיל (ס"ב ואילך) אודות
שיעור החומש היומי, "שמח זבולון
בצאתך" — קשור ושייך במיוחד גם
לשלוחים:

ובהקדמה — שבכללות נחלקים בני
לשני חלוקות: זבולון וישכר, אבל
בפרטיות, יש אצל כאור"א גופא ב'
החלוקות זבולון וישכר²⁹,

[ובפרטיות יותר — ישנה גם
החלוקה ד"ב שבטים אצל כאור"א (גם
בכהנים ולוים)³⁰, ובפרט שאצל כאור"א
יש חלק (ניצוץ) מנשמת יעקב
(ש"נשמתו .. כלולה מכל הנשמות
שבישראל מעולם ועד עולם)³¹ —
אביהם (ומקור) דכל השבטים],

ובמילא על כאור"א נאמר הציווי
ונתינת כח "שמח זבולון בצאתך וישכר
באוהליך".

ח. והענין בזה:

"בצאתך" — רומז על הנשמה
דכאור"א מישראל ש"יוצאת"
("בצאתך") ממקורה ושרשה למעלה,

(32) ראה תחומא נשא טז. ועוד. תניא רפ"ו.

(33) פרש"י ויצא ל, כ.

(34) ויש לומר, שב"בית זבול בית מדור" יש
עילוי לגבי "דירה" — כי, "דירה" סתם יש במשמעה
גם דירה עראי, משא"כ "בית זבול בית מדור" מורה
על בית קבוע, ע"ד ביהמ"ק שנקרא "בית זבול"
(כדלקמן בפנים) להיותו דירת קבע להקב"ה,
כהמשך וסיום הכתוב "מכון לשבתך עולמים".

(35) מ"א ה, יג.

(36) להעיר ש"זבול" הוא א' משבעת הרקיעים
— "השמים ושמי השמים .. שבעה ואלו הן .. זבול
שבו ירושלים ובית המקדש .. שנאמר בנה בניתי
בית זבול לך" (הגיגה יב, ב), אבל, עיקר ושלמות
הענין ד"בית זבול" הוא (לא ברקיע שנקרא "זבול"
שבו ביהמ"ק של מעלה, אלא) בביהמ"ק של מטה,
כמ"ש (מ"א שם, כז) "השמים ושמי השמים
(שביניהם גם הרקיע שנקרא "זבול") לא יכלכלון
אף כי הבית הזה" בניחותא (ראה לקר"ש חכ"א ס"ע
147 ואילך. תש"ו).

(37) תרומה כה, ח.

(38) ראה אלשיך עה"פ, של"ה סט, א. ועוד.

(39) להעיר שבקייאת שם זבולון נאמר "הפעם

(29) ראה אגה"ס ס"ה: "יש ב' מיני נשמות
בישראל, נשמות ת"ח העוסקים בתורה כל ימיהם,
ונשמות בעלי מצות העוסקים בצדקה וגמ"ח",
ואעפ"כ, "גם ת"ח צריכים לעסוק בגמ"ח, כמארו"ל
שאפילו תורה אין לו", וגם נשמות בעלי מצוות
צריכים לעסוק בתורה.

(30) להעיר מהוראת כ"ק אדמו"ר ("היום יום" א'
ניסן) שגם כהן או לוי צריך לומר ה"יהי רצון"
שלאחרי אמירת הנושאים ("באם אני עבדך משבט
פלוגי") — כי כל שבט כולו מכל השבטים (ראה גם
לקר"ש חכ"ג ע' 59 הרה"ק).

(31) אגה"ק ס"ז.

והפצת המעיינות חוצה (כמדובר כמ"פ בארוכה), שאצלם מודגש עוד יותר הענין ד"זבולון בצאתך וישכר באוהליך" – היציאה לעולם ("זבולון בצאתך") כדי לעשות ממנו דירה לו ית', ע"י הפצת התורה והמעיינות חוצה ("ישכר באוהליך"⁴³).

ומזה מובן שאצלם מודגש יותר גם ה"שמח"⁴⁴ זבולון בצאתך וישכר באוהליך" – הציווי ונתינת-כח שהעבודה תהי' בשמחה, ע"י שהקב"ה מספק לכאו"א מהשלוחים כל המצטרך להם כדי להשלים השליחות בתכלית השלימות מתוך שמחה וטוב לבב (ופשיטא – שמתבטלים לגמרי כל המניעות ועיכובים), ובפשטות – הרחבה בכל הענינים גשמיים, והרחבה אמיתית, לפי "הישג ירו" (כביכול) של הקב"ה, עד – באופן של עשירות, שע"י ניתוסף בעבודתם באופן של הרחבה, ובלשון חז"ל⁴⁵ "דירה נאה וכלים נאים" מרחיבין דעתו של אדם, ובודאי שע"י נעשה "הרחבה" בעבודת ה' ע"י "דעתו של אדם" – "דע את אלקי אביך ועבדהו בלב שלם"⁴⁶.

ובזה ניתוסף נתינת-כח מיוחדת ביום זה, יום רביעי פרשת ברכה – שלומדים (וחיים עם) הפסוק "שמח זבולון בצאתך וישכר באוהליך" בשיעור חומש היומי.

י. ויש להוסיף, שענין זה מרומז גם בתוכן היום – יום רביעי פרשת ברכה:

ע"פ הוראות התורה, שע"י יודעים איך להשלים השליחות ד"זבולון בצאתך", לעשות לו ית' דירה בתחתונים.

וההקדמה לזה היא "שמח זבולון בצאתך וישכר באוהליך" – שכללות העבודה דכאו"א מישראל ("זבולון בצאתך וישכר באוהליך") צ"ל מתוך שמחה⁴⁰, שע"י נעשית העבודה ביתר שאת וביתר עוז, וביתר הצלחה, כפי שרואים במוחש.

ומכיון ש"איני מבקש .. אלא לפי כחן"⁴¹, מובן שהקב"ה נותן לכאו"א כחות ואפשרויות להשלים את השליחות בתכלית השלימות (לפי "הבנתו" של הקב"ה (כביכול) מהי "שלימות" ומהי "תכלית השלימות"), כולל ובמיוחד ע"י שנותן לכאו"א מישראל כל הענינים הגשמיים בהרחבה – כפי שמבאר הרמב"ם⁴² בנוגע ליעודים הגשמיים שבתורה: "הבטיחנו בתורה .. שיסיר ממנו כל הדברים המונעים ידנו מלעשותה .. וישפיע לנו כל הטובות המחזיקות את ידנו לעשות התורה, כגון שובע ושלוש וריבוי כסף וזהב, כדי .. (ש)נשב פנויין ללמוד בחכמה ולעשות המצוה כו".

ט. ובה ניתוסף הדגשה מיוחדת בנוגע להשלוחים שיחיו:

כאו"א מישראל הוא שלוחו של הקב"ה לעשות לו ית' דירה בתחתונים, ובמיוחד – אלו שנקראים בתואר "שלוחים", כיון שושלחו בכל העולם להתעסק בהפצת התורה והיהדות

(43) "אוהליך" (דייקא) – לשון רבים, ע"ד מ"ש ביעקב "יושב אהלים", "אהלו של שם ואהלו של עבר" (תולדות כה, כז ובפרש"י), שרומז גם על תושב"כ ותושבע"פ, נגלה דתורה ופנימיות התורה (אוה"ת עה"פ קמה, רע"ב).

(44) להעיר ש"שליח" בגימטריא "שמח" (ראה לקו"ש חכ"ה ע' 342).

(45) ברכות נו, ב.

(46) דה"א כח, ט. וראה תניא ק"א (קנו, ב).

זבלני איש", "מעתה לא תהא עיקר דירתו אלא עמי" – דירתו של יעקב, שענינו תורה (ראה בארוכה לקו"ש חלק ל ע' 134 ואילך).

(40) כמ"ש (תבוא כח, מז) "עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב". וראה רמב"ם סוף הל' לולב. תניא פכ"ו. וראה בארוכה סה"מ מלוקט ח"ב ס"ע עה ואילך. שם ע' קמו ואילך.

(41) תנחומא נשא יא. ועוד. (42) הל' תשובה רפ"ט.

(שלשה ימים רצופים)⁵⁵ עד שמח"ת – שניתוסף תוקף של "חזקה" בברכות ובנתינת-כח [הן כללות הענין ד'וזאת הברכה", הן ענין יום הרביעי דפרשת ברכה, והן הענין ד"שמח וזולון בצאתך וישכר באוהליך"] שנמשך "לעיני כל ישראל", ועל ידם גם בכל העולם, כמודגש בהמשך הקריאה בשמח"ת (ואח"כ בשבת בראשית) – "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ", שכל העולם (שנחלק ל"שמים" ו"ארץ") נברא מחדש, ובמעמד ומצב שהוא באין-ערוך – "שמים חדשים וארץ חדשה"⁵⁶, מכיון שנעשה דירה לו ית' בתחתונים בפועל ובגלוי.

יא. האמור לעיל מודגש גם בתוכן הזמן (נוסף על היום בשבוע ובפרשת השבוע) – "עשרה ימים שבין ר"ה ליוה"כ"⁵⁷ (ובהם גופא – ביום השביעי):

ידוע ביאור אדמו"ר הזקן באגה"ק⁵⁸ שבכל ראש השנה נמשך "אור חדש ומחדש .. עליון יותר שלא הי' מאיר עדיין מימי עולם אור עליון כזה", ומראש השנה ה"ז נמשך ומתחלק על כל השנה, בעבודה ד'ייעקב⁵⁹ הלך לדרכו"⁶⁰ (כדי להשלים השליחות ד"זולון בצאתך"), אשר (בפרטיות ובשלימות ה"ז במוצאי שמח"ת (ושבת בראשית)⁶⁰, אבל) בכללות ה"ז מתחיל מיד במוצאי ר"ה, ויתירה מזה – מיד אחרי תקיעת שופר⁶¹.

(55) ובחין לארץ ניתוסף גם הקביעות דימים ראשונים דהג הסוכות, ימים האחרונים, שמע"צ ושמח"ת – וש"ק באופן של שלשה ימים רצופים – ג"פ.

(56) ישעי' טו, כב.

(57) ר"ה יח, א. וש"נ.

(58) סימן יד.

(59) ויצא לב, ב.

(60) לקו"ש ח"כ ע' 556, ובהערות שם. וש"נ.

(61) להעיר מהפירוש במארו"ל (ר"ה טז, רע"ב).

"כל שנה שרשה מתחילתה מתעשרת בסופה",

יום רביעי – שבו ניתלו המאורות, "שני המאורות הגדולים"⁴⁷ כפי שהי' בהתחלת הבריאה (לפני מיעוט הלבנה), וכן נעשה גם אצל כאו"א מישראל ש"מוי"ן ללבנה"⁴⁸ מכיון ש"דומין ללבנה"⁴⁹ – שכאו"א נמצא במעמד ומצב ד"מאור הגדול", עי"ז ש"מאיר" ליהודים שבסביבתו [נע"פ ציווי התורה שהוא "כלל גדול בתורה"⁵⁰ עד "כל התורה כולה"⁵¹ – "ואהבת לרעך כמוך"⁵², החל ממשפחתו וקרובים בפשטות, עד לכל הקרובים (במובן הרחב) – כאו"א מישראל, האנשים והנשים והטף], שזהו תפקידו של כל "שליח" – לכל לראש להאיר ליהודים בסביבתו, ורק אח"כ (ועי"ז) להאיר את כל העולם.

יום רביעי דפרשת ברכה – שבכל עניני העבודה של יהודי בתור "מאור הגדול" (יום הרביעי) ניתוסף ברכה מיוחדת שהוכנסה ונעשתה חלק בתורתנו "תורה אור"⁵³, ותורה נצחית עד סוף כל הדורות: "וזאת הברכה אשר ברח משה גו' את בני ישראל וגו' לעיני כל ישראל", שכאו"א מישראל וכולם יחד מקבלים כל הברכות, החל מהברכה העיקרית – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, "גואל ראשון הוא גואל אחרון"⁵⁴.

ותוספת נתינת-כח בקביעות שנה זו – שקוראים ולומדים פרשת ברכה שלש פעמים, במשך שלשה שבועות, החל מהשבת שבהמשך ובסמיכות לר"ה

(47) בראשית א, ט.

(48) סוכה כט, א.

(49) ראה סוכה שם. ב"ר פ"ו, ג. אוה"ת בראשית ד טע"ב ואילך. ועוד.

(50) תוי"כ ופרש"י עה"פ קדושים יט, יח.

(51) שבת לא, א.

(52) קדושים שם.

(53) משלי ו, כג.

(54) ראה לקו"ש ח"א ע' 8 ואילך. וש"נ.

והענין דהשפעת גשמיות – כפי שמביא אדמו"ר הזקן בלקו"ת⁶⁷ ש"עיקר הדין⁶⁸ שבר"ה הוא על הגופות. . עניני עוה"ז" (ש"הרחמים נמשכים כ"כ למטה. . עד שיהיו השפעותם בגשמיות").

ומר"ה ה"ז נמשך על כל השנה כולה – שתהי' שנה של שמחה, ושנה של עבודת ה' מתוך שמחה וטוב לבב, כיון שהקב"ה נותן את כל הענינים הגשמיים בהרחבה.

יב. ועד"ז מודגש הענין דהשפעת הגשמיות ושמחה בהכנה ליוהכ"פ⁶⁹ – שמתחיל שבעה ימים קודם יוהכ"פ, "שבעת"⁷⁰ ימים קודם יום הכפורים מפרישין כהן גדול כו"ל:

בערב יוהכ"פ (עיקר ושלמות ההכנה לעיוהכ"פ) מרבים באכילה ושתיו "כמו שיעור ב' ימים"⁷¹ (ריבוי בגשמיות באופן ד"כפלים"), ועי"ז נעשית המעלה דעבודת יוהכ"פ, כמארז"ל⁷² כל האוכל ושותה בתשיעי. . כאילו התענה תשיעי ועשירי".

ויש לומר שיש בזה מעלה יתירה על יוהכ"פ, ע"ד ובדוגמת המעלה דפורים לגבי יוהכ"פ, עד שיום הכפורים נקרא "כפורים" (בכ"ף הדמיון)⁷³, כיון שהענינים שפועלים ע"י התענית דיוהכ"פ, פועלים באופן נעלה יותר ע"י ה"משתה ושמחה" דפורים, ועד"ז י"ל בנוגע לאכילה ושתיו בערב יוהכ"פ –

ומזה מובן שבר"ה זה נמשכו כל הברכות (שדובר אודותם לעיל) באופן נעלה יותר מכל השנים לפני"ז, ובפרט שנמצאים כבר לאחר ר"ה – בעשרת ימי תשובה⁶², ובעשיית גופא כבר חלפו רובם (ששה ימים), ועומדים כבר ביום השביעי, שישנם כבר שבעה ימים רצופים מר"ה שכוללים את כל שבעת ימי השבוע דכל השנה כולה⁶³ (כנ"ל ס"ו) – הרי דבר ברור הוא שנעשית כבר המשכת כל הברכות וההשפעות על כל השנה כולה, וכאמור, באופן נעלה יותר מבשנים עברו.

ובזה נכללת גם הנתינת כח והיכולת שהעבודה תהי' בתכלית השלימות ומתוך שמחה וטוב לבב, עי"ז שהקב"ה מספק את כל הענינים הגשמיים בהרחבה (כנ"ל ס"ח) – כמודגש בראש השנה הן ענין השמחה, והן הענין דהשפעת גשמיות:

ענין השמחה – כביאור אדמו"ר הזקן בלקו"ת⁶⁴ מה שאומרים בהפטורה דשבת שלפני ר"ה "שש איש בה' תגל נפשי באלקי"⁶⁵ שהעבודה דר"ה היא באופן ד"גילו ברעדה"⁶⁶ (ש"בהתגלות נראית ונגלית בחינת רעדה", אבל "תוכו רצוף השמחה");

ש"מתעשרת בסופה" הוא מיד לאחרי תקיעת שופר (ראה סה"מ תרכ"ז ע' שצה ואילך. קונטרסים ח"א קיה, א ואילך. ד"ה תקעו דיום ב' דר"ה תשה"י (סה"מ תשה"י ע' 261 ואילך)).

(62) ראה אגה"ק שם (בסופה) שגילוי האור חדש שנמשך בר"ה "תלוי במעשה התחתונים וזכותם ותשובתם בעש"ת".

(63) נוסף לכך שכל שבוע חורים ונשנים כל הענינים דימי בראשית, שלכן "אנו מונין היום יום ראשון בשבת יום שני כו' עד יום השבת" אע"פ ש"כבר עברו רבבות ימים משימ"ב עד עתה", כיון ש"כל יום א' הוא ממש יום ראשון כמו יום א' של ששת ימי בראשית כו'", כדמוכח משירו של כל יום א' (ראה לקו"ת שה"ש כה, א).

(64) נצבים מזו, א ואילך.

(65) ישע"י סא, יו"ד.

(66) תהלים ב, יא.

(67) דרושי ר"ה נט, ב.

(68) בלקו"ת שם: "עיקר הדין", אבל בהגמ"י (שהובא בלקו"ת שם): "אדם נדון כו", דין סתם.

(69) נוסף על שייכותו לר"ה, כמ"ש רבינו הזקן בלקו"ת (שם נה, א) ש"יוהכ"פ נק' ג"כ ר"ה בכתוב (יחזקאל מ, א) והוא בחי' נשמה ופנימיות כו".

(70) ריש מס' יומא.

(71) סידור אדה"ז לאחרי סדר כפרות. אשל אברהם לשו"ע או"ח ר"ס תר"ד.

(72) יומא פא, ב.

(73) תקו"ז תכ"א (נט, ב). וראה תו"א מג"א צה,

סע"ד ואילך. צט, ד ואילך. ובכ"מ.

לשנה טובה ומתוקה, ויש כבר את כל הברכות ("וזאת הברכה אשר בך משה גו' לעיני כל ישראל") עם כל אותיות האל"ף-ב"ת (כנ"ל ס"ו), ובאופן דהולך ומוסיף ואור, "ילכו מחיל אל חיל" עד לברכה העיקרית – כהמשך וסיום הכתוב "יראה אל אלקים בציון", בירושלים עיר הקודש, הר הקודש, בית המקדש וקדש הקדשים – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ולהעיר, שהגאולה האמיתית והשלימה מודגשת עוד יותר בבואינו מתקיעת שופר דראש השנה (ותקיעת שופר במילואה ובשלימותה – בשני הימים דר"ה), כפי שאומרים בפסוקי שופרות "והי' ביום ההוא יתקע בשופר גדול"⁷⁷, ומסיימים וחותמים את פסוקי שופרות⁷⁸ עם הברכה ותפילה "תקע בשופר גדול לחרותנו".

ויה"ר והוא העיקר – שכאו"א מאיתנו יהי' "שליח"⁷⁹ לבשר לעצמו, בני ביתו ולכל היהודים בסביבתו ש"הנה זה בא"⁸⁰, "הנה אלקינו זה גו' זה ה' קוינו לו"⁸¹ (ב"פ זה⁸²), והנה דוד מלכא משיחא, ושאליהו הנביא כבר הי'

(77) ישעי' כז, יג.

(78) וגם הסיום וחותם דמלכיות וזכרונות, כמובן גם ממארו"ל (ר"ה טז, סע"א. וש"י) "אמרו לפני מלכיות כו' וזכרונות כו' ובמה בשופר".

(79) להעיר מהשייכות ד"שליח" ל"משיח" (גאולה) – כי "שליח" בתוספת יו"ד (עשר כחות הנפש שבהם ועל ידם נעשית עבודת השליחות) בנימטריא "משיח" (ראה בארוכה שיחת ליל שמחת תשמ"ו).

(80) ל' הכתוב – שה"ש ב, ח.

(81) ישעי' כה, ט. וראה תענית בסופה.

(82) שמו"ר ספכ"ג.

בליל ראשון של ר"ה לומר לחבירו לשנה טובה תכתב ותחתט" (ואינו מוסיף אודות הזמן שאין לומר דבר זה). ובשו"ע מוסיף "ואין לומר דבר זה ביום ב' של ר"ה אחר הצות".

שהוא ע"ד ובדוגמת סעודת פורים שלמעלה מיוהכ"פ.

ומזה מובן שבערב יוהכ"פ ניתוסף גם ענין השמחה⁷⁴ – ע"ד ובדוגמת שמחת פורים – שמחה שלמעלה מהגבלה ("עד דלא ידע"⁷⁵).

יג. ויה"ר שכאו"א מהשלוחים, בתוככי כלל ישראל, ישלים (וכבר השלים) השליחות לעשות לו ית' דירה בתחתונים, באופן שיש כבר כתיבה וחתומה טובה וגמר חתימה טובה⁷⁶

(74) נוסף על השמחה שבעבודת התשובה שהיא למעלה מהשמחה שכל המצוות כיון שעל ידה מתקנים ומשלימים העבודה דקים כל המצוות, ועאכ"כ בנוגע לתשובה דערב יוהכ"פ ויהכ"פ, תשובה עלאה, שהיא בשמחה רבה (אגה"ת פ"א).
75) מגילה ז, ב.

(76) ראה לקוטי לוי"צ אג"ק ע' רי: "בפרט הכתיבה היא ברי"ה והחתימה ביוהכ"פ כו' אך בכלל הן הכתיבה והן החתימה נעשית ברי"ה, וכמא' (ר"ה טז, סע"ב) צד"ג נכתבין ונחתמין לאתער לחיים, וכמו שאומרים בליל ר"ה לשנה טובה תכתב ותחתט, וממה שאומרים זה בליל ר"ה ולא ביום, וקודם תק"ש, מוכח מזה שהכתיבה והחתימה לטוב נעשית עוד קודם תק"ש, ובליל ר"ה .. אך שיוגמר הכתיבה והחתימה לטוב ("גמר חתימה טובה") הוא ע"י תק"ש כו'".

ולהעיר משר"ע אדה"ז אור"ח סו"ס תקפב: "אין לומר דבר זה (לשנה טובה כו') ביום ב' של ר"ה אחר חצות היום, לפי שכבר נגמרה הכתיבה של ר"ה" (כתיבה ולא חתימה) – בהמשך למ"ש לפניו "נוהגין שכל אור"א אומר לחבירו לשנה טובה תכתב" (ואינו מזכיר החתימה), אבל, למנהגנו (ע"פ מ"ש אדה"ז בסידורו) לומר "לשנה טובה תכתב ותחתט", הרי ביום ב' של ר"ה אחר חצות היום (שאו "אין לומר דבר זה") כבר נגמרה גם החתימה. וע"פ מ"ש אאמור"ש שהכתיבה והחתימה לטוב נעשית עוד קודם תק"ש, ובליל ר"ה .. אך שיוגמר הכתיבה והחתימה לטוב הוא ע"י תק"ש כו' – אולי יש מקום לאמירת "לשנה טובה תכתב ותחתט" גם בליל ב' דר"ה, קודם תק"ש דיום ב' דר"ה, כיון שגמר (ושלימות) הכתיבה והחתימה לטוב הוא ע"י תק"ש (דיום ב' דר"ה), משא"כ ביום ב' דר"ה אחר חצות (לאחרי תק"ש) "אין לומר דבר זה", לפי שכבר נגמרה הכתיבה והחתימה. ועצ"ע.

(* ועפ"י יומתק שבסידור כותב רק "נוהגין

ועינים לראות ואזנים לשמוע"⁹⁰, לאחרי שכבר נכנסנו (ושבעה ימים) בשנת ה"א (ה'תנש"א), שבנ"י קראוה (והפיצו זאת) בר"ת "אראנו נפלאות".

וכן תהי' לנו – שיראו בפועל ממש ה" (כימי צאתך מארץ מצרים) אראנו נפלאות" בגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו, ותיכף ומיד ממש.

וממשיכים ומסיימים את ההכנה ליוהכ"פ, ועאכו"כ העבודה דיוהכ"פ עצמו – בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש, בבית המקדש, עד בקדש הקדשים, לא רק באופן ד'ונשלמה פרים שפתינו"⁹¹, אלא באופן ד'ותחזינה עינינו (בשוכך לציון ברחמים), "שוראים העבודה דיוהכ"פ ע"י אהרן הכהן (מכיון ש"משה⁹² ואהרן עמהם"⁹³) בבית המקדש השלישי ("מקדש אדני כוננו ידיך"⁹⁴), עד בקדש הקדשים, ששם נעשית העבודה העיקרית והמיוחדת דיוהכ"פ.

ועוד והוא העיקר – בפועל ממש, ותיכף ומיד ממש.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן לכאו"א מהשלוחים שיחיו שטר של דולר, ליתנו (או חילופו) לצדקה].

יום לפנ"ז בטבריא⁸³ ובישר אודות משיח צדקנו.

ויש לומר, שכיון שמושיח יכול לבוא בכל יום, "אחכה לו בכל יום שיבוא"⁸⁴, ואליהו הנביא צריך לבשר ביום שלפנ"ז אודות ביאת המשיח – בא אליהו הנביא לטבריא בפועל ממש כל יום ומבשר אודות ביאת המשיח (במיוחד) לאלו שעומדים במעמד ומצב ד"אחכה לו בכל יום שיבוא" – גם אלו שאין אומרים זאת בדיבור (כמנהג חב"ד⁸⁵) אלא חושבים ע"ז, ובפרט כשאומרים במזמור תהלים הידוע⁸⁶ "מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו", כולל גם שהמחשבה היא באופן ד"היסח הדעת"⁸⁷ (למעליותא), "למעלה⁸⁸ מבחי" הדעת"⁸⁹ – "מצאתי דוד עבדי", באופן דמצאיה שבא בהיסח הדעת, כמארז"ל⁸⁷ "שלשה באין בהיסח הדעת .. משיח מציאה".

ובזה ניתוסף הדגשה מיוחדת בשנה זו – הן מצד המזמור תהלים שבו אומרים "מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו", והן מצד שלמות הארבעים שנה שאז כבר 'נתן ה' לכם לב לדעת

(83) ראה עירובין מג, ב: "אתא אליהו מאתמול .. לבית דין הגדול", וב"ד הגדול" בטבריא עתידין לחזור תחילה" (רמב"ם הל' סנהדרין ספ"ד).

(84) עיקר הי"ב מ"ג עיקרים.

(85) ראה לקו"ש ח"ט ע' 282 ואילך.

(86) פט, כא.

(87) סנהדרין צז, א.

(88) אדה"ק ס"ד.

(89) ע"ד הענין ד"עד ולא ידע" (ראה לעיל

ס"ב).

(90) תבוא כט, ג.

(91) הושע יד, ג.

(92) להעיר ממחז"ל שמשה רבינו שימש ככהונה גדולה כל ימי חייו (ראה זבחים קב, א ובפרש"י. וראה בארוכה לקו"ש הל"ב ע' 28 ואילך). אבל, מסתבר בפשטות שעבודת יוהכ"פ (היתה) תהי' ע"י אהרן הכהן.

(93) ראה יומא ה, ב. תוד"ה אחד – פסחים קיד, סע"ב.

(94) בשלח טו, יז.